

at vælge statsansatte alene ud fra et kønskriterium.

Men der kan være god grund til at bruge myndigheden i ligebehandlingsloven og ligestillingsloven alligevel. Jeg mener bare, at det skal ske på en helt anden måde. Som det er i dag, skal myndigheder og virksomheder først søge dispensation ved en ressortminister, før de kan sætte særlige ligestillingsfremmende initiativer i gang.

Det er denne lidt tunge og bureaukratiske model, jeg gerne vil ændre på, for jeg synes, at det skal være lettere for de forskellige arbejdspladser at arbejde for en bedre kønsfordeling. Jeg har for nylig sendt en bekendtgørelse i høring, som skal fjerne den administrative byrde, der er for virksomhederne, når de vil sætte noget særligt i gang for at fremme ligestillingen. Det kan motivere til gode og spændende tiltag, som kan være med til at forbedre kønsfordelingen i fag eller funktioner, hvor enten kvinder eller mænd er underrepræsenteret. Det giver også mulighed for at tage ved lære på tværs af virksomhederne og myndighederne.

Jeg er sikker på, at det positive, fremadrettede arbejde giver meget bedre resultater end tvang i en relativt afgrænset sektor. Jeg vil i den forbindelse understrege, at de nye regler skal gælde for både offentlige myndigheder og private virksomheder. Det er alt for snævert kun at tænke på ligestilling på statens arbejdspladser.

Jeg mener også, at det er alt for snævert, når forslagsstillerne kun peger på selve beslutningen om, hvem der skal ansættes. Ligestillingsinitiativer skal jo være en bred palet; det skal f.eks. være muligt at opfordre mænd til at søge pædagogstillinger eller kvinder til at søge lederstillinger allerede i jobannoncen. Men det må ikke betyde en automatisk fortrinsstilling. Det er stadig væk kvalifikationerne, der skal tælle.

Det skal også være muligt at oprette særlige kurser for kvinder eller mænd inden for bestemte områder, f.eks. for at efteruddanne eller omskole dem til nye fag, hvor de er underrepræsenteret.

Så er der jo en lang række initiativer på selve arbejdspladsen, som kan være med til at fremme lige muligheder. Det kunne f.eks. dreje sig om en ny organisering af arbejdet, etablering af hjemmearbejdspladser, mentorordninger og meget andet.

Samtidig skal der være mulighed for at sætte ligestillingsinitiativer i gang på et meget bredere felt end arbejdsmarkedet. Der er andre områder,

der er relevante. Bekendtgørelsen omfatter derfor også både arbejdsmarkedet, uddannelserne, erhvervs-mæssig virksomhed og offentlig forvaltning.

De områder, jeg især synes er relevante at se resultater af og initiativer på, er i forhold til offentlig omsorg, iværksætteri, forskning og miljøsektoren. Fællestrækket for dem er, at de er stærkt domineret af det ene køn, og at en bedre kønsfordeling kan give fornyet udvikling og fremdrift. Det er derfor særlig inden for disse felter, jeg mener, der skal være en lettere adgang til at sætte ligestillingsfremmende initiativer i gang.

Så for lige at opsummere mine bemærkninger til denne del af forslaget vil jeg sige, at jeg er uenig i forslaget om at indføre tvangsmæssig positiv særbehandling i staten. Og det er jeg, fordi det skal være et tilbud, en mulighed, som til gengæld skal gælde ens for både kommuner, amter, stat og private virksomheder.

Den næste del af forslaget går på den køns-mæssige sammensætning af råd og nævn og udvalg. Ifølge forslaget skal jeg som ligestillingsminister bede om begrundelse for kønsskæve udvalg og bede om fornyet sammensætning, hvis begrundelsen ikke kan accepteres.

Kl. 13.25

Den del af forslaget er nærmest uforståelig, for som forslagsstillerne udmærket ved, har jeg allerede mulighed for det efter ligestillingsloven i dag, og jeg har, som forslagsstillerne også ved, benyttet mig af denne mulighed flere gange.

Jeg ser ingen grund til at kommentere den del af forslaget yderligere. Det er allerede sådan, at jeg reagerer, når jeg ser et udvalg med en kønsskæv sammensætning og ikke har fået en saglig begrundelse for, hvorfor det er sådan. Jeg har i den forbindelse også skrevet rundt til mine ministerkolleger og opfordret dem til generelt at være opmærksom på kønssammensætningen i råd og nævn og udvalg, så repræsentationen af kvinder og mænd kan blive mere lige.

Det tredje element i forslaget indebærer, at jeg årlig skal rapportere om arbejdet med de ligestillingsfremmende initiativer. Igen må jeg jo sige, at det allerede sker. Jeg tror ikke, at en ny redegørelse eller en rapport er det, der flytter arbejdet, men jeg vil selvfølgelig i fornødent omfang inddrage oplysninger i de årlige redegørelser for ligestilling til Folketinget.

Det har jeg også gjort i år, hvor der er et særligt afsnit om kønssammensætningen i råd, nævn og udvalg, og jeg vil naturligvis fortsat